

הפטרת יתרו

ספר ישעיה, פרק ו

א בשנת-מות המלך עזיהו ואראה את-אדני ישב על-כסא רם ונשא
ושוליו מלאים את-ההיכל: ב שרפים עומדים | ממעל לו שש כנפים שש
כנפים לאחד בשתים | יכסה פניו ובשתים יכסה רגליו ובשתים יעופף:
ג וקרא זה אל-זה ואמר קדוש | קדוש קדוש יהוה צבאות מלא
כל-הארץ כבודו: ד וינעו אמות הספים מקול הקורא והבית ימלא עשן:
ה ואמר אוילי כי-נדמיתי כי איש טמא-שפתיים אנכי ובתוך עם-טמא
שפתיים אנכי ישב כי את-המלך יהוה צבאות ראו עיני: ו ויעף אלי אחד
מון-השרפים ובגדו רצפה במלקחים לקח מעל המזבח: ז ויגע על-פי
וילאמר הנה נגע זה על-שפתיך וסר עונך וחטאתך תכפר: ח ואשמע
את-קול אדני אמר את-מי אשלח ומי ילך-לנו ואמר הנני שלחני:
ט וילאמר לך ואמרת לעם הזה שמעו שמוע ואל-תבינו וראו ראו
ואל-תדעו: י השמן לב-העם הזה ואזניו הכבד ועיניו השע פו-יראה
בעיניו ובאזניו ישמע ולבבו יבין ושב ורפא לו: יא ואמר עד-מתו אדני
וילאמר עד אשר אם-שאו ערים מאין יושב ובתים מאין אדם והאדמה
תשאה שממה: יב ורחק יהוה את-האדם ורבה העזיבה בקרב הארץ:
יג ועוד בה עשרלה ושבה והיתה לבער כאלה וכאלון אשר בשלכת
מצבת בם זרע קדש מצבתה: *

פרק ז

א ויהי בימי אחז בו-יותם בו-עזיהו מלך יהודה עלה רצין מלך-ארם

וּפָקַח בְּוַרְמְלִיָּהוּ מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל יְרוּשָׁלַם לְמַלְחָמָה עָלֶיהָ וְלֹא יָכַל לְהִלָּחֵם
עָלֶיהָ: ב וַיֵּגֵד לְבַיִת דָּוִד לְאֹמֹר נָחָה אֲרָם עַל־אֶפְרַיִם וַיִּנְעַע לְבָבוֹ וּלְבַב עַמּוֹ
כָּנֹעַ עֲצִי־יַעַר מִפְּנֵי־רוּחַ: ג וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־יְשַׁעְיָהוּ צֹא־נָא לְקַרְאֵת
אֶחָז אֶתְּהָ וּשְׂאֵר יְשׁוּבֵי בְּנֵי אֶל־קִצָּה תִּעְלֶת הַבְּרֵכָה הָעֲלִיזוּנָה אֶל־מִסְלַת
שָׂדֶה כּוֹבֵס: ד וַאֲמַרְתָּ אֵלָיו הַשְׁמֵר וְהַשְׁקֵט אֶל־תִּירָא וּלְבַבְךָ אֶל־יְיָ
מִשְׁנֵי זַנְבוֹת הָאֹיֲדִים הָעֹשִׂנִים הָאֵלֶּה בְּחַר־יָאֵף רִצְיוֹ וְאֲרָם וּבְוַרְמְלִיָּהוּ:
ה זַעַן כִּי־יַעַץ עָלֶיךָ אֲרָם רָעָה אֶפְרַיִם וּבְוַרְמְלִיָּהוּ לְאֹמֹר: ו נַעֲלֶה בִּיהוּדָה
וַיִּקְיָצֶנָה וַיִּבְקַעְנָה אֵלֵינוּ וַיִּמְלִיךְ מֶלֶךְ בְּתוֹכָהּ אֶת בֶּן־טַבָּאֵל:

פרק ט

ה כִּי־יִלְד יִלְד־לָנוּ בֶן נִתַּן־לָנוּ וַתְּהִי הַמְּשָׁרָה עַל־שִׁכְמוֹ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ פִּלְא
יּוֹעֵץ אֵל גִּבּוֹר אָבִי־עַד שֶׁר־שָׁלוֹם: ו לְסַרְבֵּה [לְמַרְבֵּה] הַמְּשָׁרָה וּלְשָׁלוֹם
אִיו־קֹץ עַל־כֶּסֶּא דָּוִד וְעַל־מַמְלַכְתּוֹ לְהַכִּין אֶתְּהָ וּלְסַעֲדָהּ בְּמִשְׁפָּט
וּבְצַדִּיקָה מִעַתָּה וְעַד־עוֹלָם קִנְיַת יְהוָה צְבָאוֹת תַּעֲשֶׂה־זֹאת:

* Sfardim end the Haftorah here